

være en Hindring for Oprettelsen af ny Apoteker, hvorved der kunde skaffes Befolkningen let Adgang til at erholde Medicin.

Mangfoldige Steder, saavel i By som paa Land, er Afstanden til Apotek nu uforholdsmæssig stor efter Nutidens Fordringer.

Udvalget mener ikke, at der i Lighed med, hvad der finder Sted i mangfoldige andre Lande, s. Eks. England, Frankrig, Holland, Belgien, Spanien, Italien, Amerika o. s. v., vilde være noget til Hinder for at give Medicinalhandelen fri til faglærte, tilstrækkelig uddannede farmaceutiske Kandidater, da man sikkert kunde træffe saadanne Foranstaltninger, at der sikredes Publikum god og billig Medicin.

Men selv om man kun foreløbig vilde gaa fra reelle til personlige Privilegier, var dette dog et stort Fremskridt, og hvorledes man end tænker sig denne Obergang, bør den absolut finde Sted snarest mulig, da de stadig stigende Priser paa reelle Privilegier gøre Ordningen af dette Forhold vanskeligere og vanskeligere, jo længere den opsættes.

Indtil dette sker, opfordrer Udvalget Justitsministeren til at tilstede Oprettelse af flere Apoteker overalt, hvor der ytrer sig Trang dertil og saaledes i langt større Udstrækning end hidtil.

Udvalget indstiller derfor til Folketinget at udtale: Justitsministeren opfordres til at fremsætte Lovforslag om Læge- og Apotekervæsenet i den af Udvalgets Flertal antydede Retning.

Et Mindretal (Chr. Rasmussen) kan tiltræde foranstaaende Betænkning, for saa vidt denne gaar ud paa at søge foretaget en gennemgribende Forandring af vort Lands offentlige Læge- og Apotekervæsen, men Mindretallet maa dog hævde, at en betryggende Ordning paa sidst nævnte Omraade kun kan naas ved, at Samfundet paatager sig Fabrikationen og Fordelingen af Lægemidlerne, og tillader sig derfor at foreslaa et eventuelt Lovforslag affattet i Overensstemmelse hermed.

Et andet Mindretal (S. Høegh-Guldberg) bemærker:

Jeg foreslaar principaliter at behandle og søge vedtaget det fremlagte Forslag om et overordnet Sundhedsraad, da Sundhedskollegiet trænger til Afløsning, og man, før at Sagerne, der alene fra 1889 til 1898 ere voksede fra ca. 700 til ca. 1100, kunne fremmes paa formaalstjenlig Maade, ikke kan nøjes med at lade disse besørge af i alt væsentligt ulønnede Kræfter. Skulde man imidlertid ikke ville foretage denne Endring af Lægeforholdene alene, men ønske allerede nu en omfattende Reform paa dette Omraade, da kan jeg, uagtet alle Reformere paa Medicinalvæsenets Omraade ville lettes ved, at man fik et overordnet Sundhedsraad til Medarbejder derved, subsidiært ogsaa gaa med hertil, altsaa til at afgive en Betænkning, hvori udtales, at Behandlingen af det fremlagte afventer nærmere nedenfor omtalte videregaaende Reformforslag paa Lægevæsenets Omraade.

Jeg antager ogsaa, at det kan forsvares at foreslaa Ophævelse af Distriktslæge-Institutionen, men formener dog, at man i saa Fald maa være belavet paa at yde Hjælp til mere affides og fattige Sogne.

Det vil derefter blive nødvendigt at udvide de nuværende Fysikaters Tal. Antagelig bør der i hvert Amt være en Fysikus. Ved den første Besættelse af Fysikaterne maa man naturligvis vælge Fysici mellem de nuværende Embedslæger, men fremtidig burde der til Ansættelse som Fysikus fordres en passende Prøve: Fysikatseksamen. Denne Eksamen burde dog ikke kunne tages før efter nogle (mindst 3) Aars praktisk Virksomhed. Disse Fysici bør i alt væsentligt kunne stille hele deres Tid til det offentlige Raadighed; men jeg tror, det rummer en vis Fare at berøbe dem al Ret til privat Praksis; thi vel er det vigtigt, at de have rigelig Tid til deres Embedsgerning og staa uafhængige over for By-, Sogneraad og private; men der er en Fare for, at de stagnere, naar de ikke holde deres Kundskaber vedlige ved Praksis. Begge disse Hensyn bør derfor ikke tabes af Sigte ved deres Ansættelse, men afvejes mod hinanden,